

«ELS INVASORS» D'EGÖN WOLFF

Traduïda i dirigida per Esteve Polls. Companyia del Teatre Popular de Barcelona. Patrocinada pel Club de Vanguardia. (Teatre Romea, 28 d'octubre.)

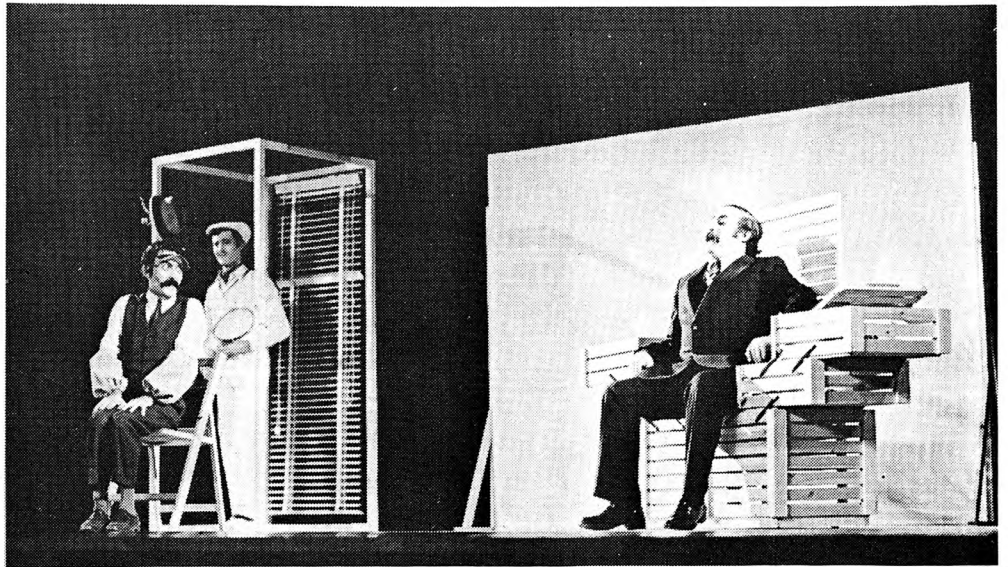
No acabo d'entendre què hi fa una obra com *Els invasors* aquí i ara. Si bé és cert que el tema utilitzat pel xilè Wolff té interès, els resultats finals són del tot inoperants. La revolta de la gent senzilla contra el món burgès que deté el poder és un bon tema que pot arribar molt lluny, però Wolff —traduït i dirigit per Esteve Polls— es queda en una formulació ingènua i simplista de la problemàtica. Les raons que esgrimeixen els protagonistes dividits en dos fronts antagònics —els «rics» i els «pobres»— són extremament puerils, carregades de tòpics i del tot desconectades de la realitat que vivim al país. El contrast entre l'infantilisme del text i les ambicions del muntatge produeix un desequilibri que capgira les intencions de l'autor. Hi ha moments del tot seriosos en què l'espectador es veu abocat a la rialla. Els personatges no són gens consistents i es desfan al més lleuger comentari. Així cada autor es refugia en els seus recursos i la impressió que en resulta és la d'una variada mostra de tècniques interpretatives.

M'ha semblat veure un Esteve Polls desorientat que no coneix a fons la temàtica que tracta. Només apunta solucions formals, sense aprofundir, que donen a l'espectacle un aspecte de *collage* poc definit.

«AQUILLES O L'IMPOSSIBLE» DE LLORENÇ VILLALONGA

Grup del T. P., de Valls. (Teatre Principal, 1 de novembre.)

Aquilles o l'impossible és un exercici erudit de Llorenç Villalonga en el qual, amb una aguda visió crítica, hom ens proposa el joc de les possibilitats i de les certeses a partir del tema clàssic. Joc i entremaliadura, però, connectats a l'*opus* travat i coherent de l'escriptor mallorquí. Així apareixen algunes de les constants que formen les coordenades del seu teatre i, és clar, de la seva narrativa. Mestre del dir i no dir, de la insinuació poc definida, ambivalent, Villalonga retorna al vells papers amb una mirada divertida. No és, però, un humor senzill. De fet, els responsables d'aquesta versió d'*Aquilles* van tirar al dret per un transcendentalisme apelagós que portava l'espectacle cap a dos objectius —ben diferents, per cert— que arribaven força clars a l'espectador: la justificació de l'homosexualitat i la condemna de la guerra. Odisseu, en el llarg parlament del pròleg, ja posa en dubte l'explicació freudiana

La companyia «La roda», dirigida per Josep A. Codina, ha presentat a Esparreguera *La jungla sentimental* de Jordi Teixidor. (Foto: Barceló.)

i gidiana de les relacions Aquil·les-Patrocle i orienta la interpretació dels fets per altres camins. Respecte el segon objectiu, la proposta d'Helena al final de l'obra no passa de ser una aspiració domèstica. El treball del grup ha potenciat, doncs, dos aspectes parcials que en l'obra de Villalonga apunten cap a d'altres solucions i ha deixat de banda el que podria ser la base de l'exercici: la subtilitat de l'humor. Ha estat un error convertir l'obra en un «musical», ja que els incisos —fora de to i fora de lloc— eren simplement una «glossa» de la situació i no aportaven res d'essencial a l'espectacle. Malaguanyat esforç.

«LA JUNGLA SENTIMENTAL» DE JORDI TEIXIDOR

Companyia de Teatre «La Roda». Direcció: Josep A. Codina. (Teatre de la Passió d'Esparreguera, 8 de novembre.)

Fa pocs mesos que, des d'aquestes mateixes pàgines, Xavier Fàbregas s'ocupava de la trajectòria i la significació de l'obra teatral de Jordi Teixidor i comentava els trets característics de les dues obres inèdites. Al final, Fàbregas es dolia de les dificultats que l'autor trobava per estrenar les seves produccions i en demanava la representació amb urgència.

Doncs bé, Josep A. Codina formà una companyia i realitzà el muntatge de *La jungla sentimental*. L'espectacle, primera producció de Promo-Teatre, fou ofert a diversos

empresaris barcelonins que no s'interessaren per estrenar-la a llurs escenaris, i, així, ha estat estrenada a Esparreguera, paradoxalment, dins una sèrie d'actes d'homenatge a la vellesa.

En el muntatge de *La jungla sentimental*, Codina ha utilitzat un reguitzell d'imatges que provenen de tota una tradició cinematogràfica. Del doblatge dels rètols de les pel·lícules mudes als gestos tipificats dels gàngsters del legendari Chicago, els elements utilitzats són clarament distanciadors. La paràbola, manifestament arrelada al món industrial català, té, però, un abast amplíssim de fàcil integració en altres mons on l'home ha de rendir-se a les exigències de la societat capitalista. *La jungla* és, malgrat el seu to menor, una meditació sobre la descarada divergència dels interessos individuals i dels col·lectius. L'escenografia, funcional, resultà una mica freda en el gran escenari de la Passió. La interpretació il·lustra la història amb una efectivitat total dins el joc proposat pel director. Enric Serra aporta a Piccó un físic, una veu i un gest de múltiples suggeriments, i Alfred Luchetti és el «Tigre» Suhler, insubstituïble. Així mateix Maria-Jesús Andany, Maria-Josep Arenós, Francesc Luchetti —en tres papers—, Josep Madern, Roger Ruiz i Josep Minguell s'ajustaren plenament als seus personatges.

La jungla sentimental és un dels poquíssims espectacles que es poden veure.

JOAQUIM VILA I FOLCH